

„Любовните ябълки се берат само в петък преди изгрев слънце. Трябва да откъснеш най-красивия плод от дървото. Разрязваш го на две и на мястото на семките поставяш листче бяла хартия, върху което с кръвта си изписваш своето име, а под него – това на любимата. Половинките съединяваш с помощта на две клечици от мирта, но така че разрезът да не личи. Слагаш ябълката в пещта, за да изсъхне. След това я обвиваш в листа от мирта и я поставяш под възглавницата на любимата, но тя не бива да забележи. Ако запазиш всичко в тайна, много скоро ще получиш доказателства за любовта ѝ“.

Подобни магии с ябълки са били познати и на скандинавците. Тъй като ябълката била пряко свързвана с любовта и похотта – „Geschlechtsliebe und Zeugungslust“, – на посветените в тайнствата и далите обет за целомъдрие им било забранено да ядат от нея. По същата причина често се изобразяват заедно ябълки, зайци и купидони или „Амурчета“. В Битие, както и в Песните Соломонови, ябълката или плодът, наследен от съвременната ябълка, е символ на плътска любов. Във Флоренция жената, която иска да има деца, взима от свещеника благословена ябълка и изрича над нея молитва към света Ана – la San' Na, – или Луцина при латините.